

DE MENSEN VAN DE BUITENWERELD

Rutger Willem Weemhoff

Age Kramer

Curriculum Vitae Rutger Willem Weemhoff

Na zijn klassieke opleiding aan het gymnasium in Voorburg en de Toneelschool te Amsterdam, betrad Rutger Willem Weemhoff begin jaren zeventig de planken.

Weemhoff ziet zichzelf als een duivelskunstenaar.

Acteur

Als jong acteur speelde hij bij gezelschappen als *Toneelgroep Centrum* en *Poëzie Hardop* en baande zich allengs een eigen weg in theaterland. In 1977 pionierde hij in eigen beheer met de solovoorstelling *De Jongste Dag*, een zeer succesvolle vernieuwende muziek-theaterproductie, die in Nederland echt opzien baarde. Zo speelde hij daarin voor het eerst in NL een *draaqueen*. Enkele jaren later richtte hij zijn eigen theatergroep op: *Toneelgroep Acht Oktober*, waarmee hij het theater tot dichtbij de mensen bracht, in een tent in een nieuwbouwwijk, of soms gewoon op het biljart in een lokaal café.

Op televisie liet hij eveneens zijn sporen na: van satirische producties met zijn eigen *Videotheater* op de Amsterdamse kabel (Lubbers!), tot aansprekende rollen bij de landelijke televisie in o.a. *Titaantjes*, *Dubbelleven*, *Vrouwenvleugel* en

Goudkust, waarna hij nationale bekendheid verwierf in de rol van Bad Guy, magnaat Henri van Cloppenburg.

Regisseur

Hij maakte in de jaren '80 als schrijver/ regisseur een aantal door hem zelf geschreven televisiedrama producties voor de NOS televisie:

De Werking, Dansen wij vanavond? en Ondergangen. Te zien via links achterin .

Daar treft u nog veel meer links naar de diverse multimediale producties van de auteur.

Cultuurfilosoof

Weemhoff is echter méér: hij is ook een denker. In de jaren '80 volgde hij een deelstudie *filosofie* aan de Universiteit van A'dam.

Zijn boek *FilosofievandeDood.nl* trok de aandacht van *Filosofie Magazine*, dat hem in 2002 interviewde als '*filosoof van de dood*'.

Zijn levensmotto, met een knipoog:

*'Filosofie van de Dood, da's pas leven!
Ik sterf, dus ik ben (niet).'*

Auteur

Als *auteur* is hij onvermoeibaar. Hij schreef diverse romans, korte verhalen, filosofische traktaten en essays, toneelstukken, filmscenario's en poëzie.

En talloze blogs! Zijn oeuvre is veelzijdig, eigenzinnig, doordrenkt van humor, ernst en intellect.

Om dit alles onafhankelijk en onder eigen vaandel uit te dragen, richtte hij al in 2005 zijn eigen ideële uitgeverij op:

UitgeverijPartout.nl

Partout is overal !!

contact: info@uitgeverijpartout.nl

De mensen van de buitenwereld

door Rutger Willem Weemhoff

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd zonder nadrukkelijke toestemming van de uitgever. De mensen van de buitenwereld is een novelle, een gratis 'telefoonboekje' dat zich, - dankzij de korte hoofdstukjes, makkelijk laat lezen. Het is bedoeld als promo om te downloaden op uw mobiel of iPad, laptop e.d. en is ook als boek verkrijgbaar op de website:

<https://www.uitgeverijpartout.nl/al-ons-aanbod>

Behalve deze novelle treft u achterin nog tal van YouTube links naar het multimediale werk van de auteur en een uitgebreide bibliografie van diens complete oeuvre.

Alle handelingen en uitspraken die aan de personages in dit boek worden toegeschreven –zowel de bestaande personen als de verzonnen figuren – zijn geheel en al fictioneel. Dit is een novelle.

Copyrights: Uitgeverij Partout Amsterdam 2010

Een prachtige voorjaarsdag, het is een uur of vier 's middags. Het is voor het eerst warm. Onderaan het duin in Wijk aan Zee ligt een vooroorlogs huis. Een lange steeg langs het huis komt aan de achterkant uit op een binnenplaats. Het raam van de eetkamer, de keukenramen en de keukendeur staan open. Op de binnenplaats zijn twee jonge jongens aan het spelen: Bas en Mark. Zij zien er uit als piraten: jassen binnenste buiten aan, sjaals om hun hoofd. Bas heeft een houten stok (met ontstopper) onder zijn blote jongensknie. De jongens hebben van tuinstoelen, een bezemsteel, en de parasolstandaard een boot gebouwd. Een zwart stuk landbouwplastic dient als zeil. Achter het raam van de eetkamer staan twee volwassenen: Edith, de moeder van Bas, en Theo, de huisvriend. Zij kijken door de openstaande ramen naar het spel van de jongens op de binnenplaats. Bas houdt vanuit zijn ooghoeken de grote mensen nauwlettend in de gaten, terwijl hij druk in de weer is met zijn "schip". Hij zwaait naar hen met zijn mes.

"Aye, aye, Columbus!" roept Theo hem toe.

"Hij zit al helemaal in zijn rol" glimlacht Edith, vol trots.

“Maar dat lijkt me wel wat, Theo, eerst naar de Efteling en dan 's avonds met zijn allen naar de voorstelling van Bas.”

“En Rick, gaat die..” probeert Theo omzichtig.

“Meestal gaat hij ook zaterdag nog even naar de warmband. Maar als hij mee wil..”

“Als Rick mee gaat, dan ga ik natuurlijk niet.”

“Waarom niet? Dat zal Bas niet leuk vinden.”

“Bas?”

“Jij bent nog steeds meneertje Efteling voor hem, Theo.”

Bas komt naar binnen met de post in zijn hand. Bovenop ligt een rouwkaart: een bedankbrief van de familie van Theo in verband met het overlijden van diens vader. Bas blijft treuzelen.

“Wat is er, Bas?” vraagt zijn moeder.

“Mogen we de stofzuiger?”

Edith leest de rouwkaart:

”Waarvoor?”

“Wind in de zeilen.”

Edith knikt afwezig.

”Ik kom hem zo brengen.”

Bas gaat weer weg.

Met de rouwkaart nog in haar hand vraagt Edith aan Theo:

“Mis je hem erg? Je vader?”

“Hij was 78, maar toch..”

Het irritante geluid van een brommer die de tuin in komt scheuren. Door het raam ziet Edith Bas schrikken. Het is Dennis. Hij rijdt dwars door de “boot” van de jongens heen en komt met veel geraas tot stilstand tegen de schutting voor de schuur. Hij smijt zijn brommer tegen de grond en begint meteen de beide jongens uit te schelden.

Theo kijkt toe hoe Dennis de brommer opraapt en hem opnieuw probeert te starten.

“Dennis?”

Dennis vertikt het om te reageren.

”Hij weet niet eens dat –“

“Nee. Theo, we zouden het er niet meer – dat is klaar, af.”

Edith praat indringend.

“Ik kan het gewoon niet meer.”

Hij pakt de rouwkaart uit haar hand.

“Het was wel zijn opa.”

“Al die jaren kon je het wel en nu ineens niet meer?”

Edith begint te roepen:

“Laat dat!”

Dennis moet ophouden de boot van Bas en Mark te ruineren. Dennis gaat er echter mee door.

“Ik ga ook dood, ooit. En dan weet Dennis niet eens dat ik zijn vader ben. Dat zal hij nooit weten, Edith. Dat ik zijn werkelijke vader ben.”

“Nee, maar dat is ook helemaal niet goed voor hem om te weten.”

“Het is allemaal zo leeg nu, mijn leven. Zo eenzaam. Ik kan er gewoon niet meer tegen.”

“DENNIS!”

Edith gilt nu. Dennis rijdt met zijn brommer heen en weer, dwars door de boot heen.

“Theo, we hebben hier ooit afspraken overgemaakt en daar houden we ons aan.”

“Maar heeft hij er niet recht op om de waarheid te horen? En Rick? Rick weet ook van niets!”

“Rick weet niet beter dan dat Dennis van hem is: hij is gelukkig –“

Bas komt onderaan het raam staan:

“Kom nou toch!”

Edith pakt Theo even bij zijn onderarm:

“Sorry, even – “

Zij loopt naar buiten. Theo blijft bij het raam naar het tafereel buiten staan kijken. Bas kijkt hem aan. Hij moet huilen en ziet dat Theo ook doen. Edith roept Dennis tot de orde:

“Dennis, die jongens hebben de hele middag rustig met elkaar gespeeld en – hou daar mee op.”

Dennis loopt langs haar door de keukendeur naar binnen, smijt zijn spullen neer en wil de huiskamer binnenstappen. Edith is hem echter gevolgd.

“Waarom moet jij altijd dingen kapot maken.”

“Omdat ik altijd Dennis Molhoek ben.”

Hij botst bijna tegen Theo op, die in de deuropening van de gang verschijnt. Theo kijkt Edith doordringend aan. Maar zij focust nu op Dennis:

“Ruim je helm op.”

Dennis keert terug op zijn schreden, zet zijn helm op zijn hoofd, pakt zijn tas en rent de trap op naar boven.

“En je brommer!”

Bas verschijnt in de deuropening.

“Mag ik nou de stofzuiger?”

Edith trekt hem heel even naar zich toe.

“Komen jullie eerst maar even binnen, we gaan zo thee drinken.”

Bas maakt zich los en begint even later met Mark het schip weer op te tuigen.

Huiselijk tafereel. Op de voorgrond zitten Bas en Mark met hun theemokken op de grond te spelen. Mark leert Bas allerlei knopen uit de zeilsport: mastworp, paalsteek, slippend oog.

Op de achtergrond zitten Edith en Theo met Dennis tussen hen in thee te drinken.

“Blijft die helm de hele dag op?”

Edith is het een beetje zat met Dennis. “Ik hoor je wel.”

Mark fluistert tegen Bas:

“Weet je dat Dennis verliefd is op mijn zus?”

“Op Moniek?” fluistert Bas, echt verbaasd.

“Nou, ik word nooit verliefd.”

Theo haalt een ontwerp uit zijn tas plus wat foto's.

“Kijk, Dennis, dit wordt mijn nieuwste speeltje.”

“O.”

Edith neemt de mokkende Dennis van opzij op.

“We gaan zaterdag met zijn allen naar de Efteling, Theo’s Krokodil bekijken.”

“Een gezinsdag, dus.”

Dennis lacht er een beetje zuur bij.

“Wat voor dag?” vraagt Bas, die steeds alles in de gaten blijft houden.

“Ja ja, jullie mogen ook mee.”

Edith schenkt opnieuw thee bij.

Iets later. Bas en Mark lopen naar de tafel en bekijken het ontwerp voor de Krokodil en de foto’s. Dennis staart uit het raam.

“Je komt ’s avonds toch wel naar onze voorstelling kijken, Theo?” vraagt Bas.

“Ja ja” antwoordt Theo, met zijn ogen strak gericht op Dennis.

Masja komt binnen. Heel even ziet Bas in het voorbijgaan het litteken op haar knie.

“Hoi.”

“Hoi.” antwoordt een kikkerkoor van stemmen.

Masja begint Edith van alles in haar oor te fluisteren.

“Gaat zeker weer over mij?” vraagt Dennis wantrouwend.

“Nee.” Edith probeert de lieve vrede te bewaren.

“Het gaat over Moniek.” roept Masja, veel te luid.

“Ik hoor je wel, trut.”

“Zozo, is Dennis verliefd?” glimlacht Theo.

“Ja ja” antwoordt Edith snel, voordat Dennis kan losbarsten, maar het is tevergeefs.

“Kuttenkop, kutkind.”

Mark lacht besmuikt, Bas stoot hem aan. Edith, op opgewekte toon:

“Dennis, moet je luisteren, Masja vertelt mij net dat Moniek en – “

“Ja, wat?” vraagt Dennis dreigend.

“Ik wil je wel zeggen dat ik het heel moedig van je vind om zomaar op die Moniek af te stappen..”
komt Theo haar te hulp.

Masja begint een act te bouwen:

“Hallo Moniek! Ik..eh..ik ben..eh..eh..Dennis.
Dennis Molhoek. Ik vind jou eigenlijk
best..eh..eh..heel mooi, weet je dat? Best 15 wel.
Super, ja. Ga je een keer mee..eh..pizza eten?”

Dennis springt Masja op de rug en begint met zijn
vuisten op haar gezicht in te timmeren. Bas en
Mark vluchten de kamer uit.

“Of ga je een keer mee uit? Of is het al uit? Of is
het niet eens aan? Of is het nooit aan geweest?”

Masja schreeuwt maar door, kan niet meer
stoppen.. Dennis schopt Masja hard tegen haar
knie waar zij onlangs aan geopereerd is. Het
litteken springt open. Edith schrikt.

“Dennis, ik snap best wat er in je omgaat, maar dat
reageer je niet zo af.”

Tegen Masja vervolgt Edith:

”We gaan morgen toch naar de dokter.”

Dennis trapt na, Edith kan de situatie niet zo goed meer hanteren. Theo grijpt in.

“Dennis, kom nou maar.”

Hij neemt Dennis mee de gang in en botst onderaan de trap bijna tegen Bas die zojuist de stofzuiger uit de gangkast wil pakken..

“Wil je erover praten?”

“Ik niet.” antwoordt Dennis verongelikt, niet op zijn gemak.

“Gewoon even praten. Het hoeft helemaal niet over liefde te gaan, wat mij betreft.”

Theo neemt Dennis bij de arm.

“Laat me met rust.”

“Laat hem met rust, Theo.”

Edith is in de deuropening verschenen. Dennis druipt af, de trap op. Bas sluipt met de stofzuiger langs de sissende volwassenen naar buiten.

De kamer van Dennis. Hij is eindelijk alleen in zijn kamer. Aan de binnenkant van zijn kamerdeur steken messen – het hout is totaal versplinterd. Hij slijpt een mes en gooit het met alle kracht in de deur. Op de binnenplaats zijn Bas en Mark bezig de stofzuigerslang met een ingewikkelde knoop zo te bevestigen dat deze straks lucht in het zeil kan gaan blazen. Op de achtergrond treffen Edith en Theo in de keuken de voorbereidingen voor het avondeten. Bas hoort de opgewonden stemmen van de volwassenen door het openstaande keukenraam. Hij loopt erheen om door het open raam heen de stekker van de stofzuiger in het stopcontact te steken. Onder aan het raam blijft hij staan. Edith en Theo hebben niet in de gaten dat Bas vlak onder het open raam staat.

“Ik verbied je erover te praten als Dennis thuis is.”
Edith is laaiend.

“Als jij niet zo schreeuwt, merkt niemand er wat van.”

“En ik denk dat hij er juist wel wat van merkt. Hij kan er niet tegen.”

“Tegen die verdomde geheimzinnigdoenerij? Ik wil juist open 17 kaart spelen, hem inlichten.”

Door het geopende raam steekt Bas – die alles gehoord heeft – de stekker van de stofzuiger in het stopcontact. Hij loopt terug naar het schip.

“Aye aye, skipper!” roept hij naar zijn vriendje.

Mark heeft de stofzuiger al aan gezet, terwijl hij de slang verwisselt waardoor hij gaat blazen in plaats van zuigen. De stofzuiger doet het zeil wapperen. Bas kijkt van de volwassenen in de keuken naar het zeil.

“Het gaat stormen, Mark. Alle hens aan dek!”

Hij rent terug naar de boot. Het is inmiddels donker. Bas en Mark zijn nog steeds aan het buiten spelen, maar nu op het duin achter het huis. Er klinken holle voetstappen in de steeg. Er klinkt gevloek. Iemand zet de brommer van Dennis overeind: Rick. De jongens duiken achter een bosje en volgen wat er staat te gebeuren.

“DENNIS!”

Edith komt naar buiten: “Ja Rick, eh...”

“Alles maar achter zijn kont...”

Rick begint op te ruimen.

“Roep je Bas en Mark even?”

Rick bekijkt het schip, althans dat wat er nog van over is.

“En wat is dit nu weer? Bas, Mark! Opruimen. BAS!”

Edith wil hem helpen en de stofzuiger binnenhalen, maar deze valt uit elkaar.

“En wat is dat?”

“Ze moesten wind in de zeilen hebben.”

“Bas, verdomme, kom opruimen. NU!”

Bas en Mark, proesten het uit, en roepen vanuit de bosjes:

“Nog even. We komen er zo aan. We hebben een schat gevonden...”

Rick probeert de stofzuiger aan de praat te krijgen, maar die blijkt het niet meer te doen.

“Overwerk. Daar heb ik nou echt zin in.”

Edith wil hem ontzien.

“Ik vraag het wel aan Theo. Wat ben je laat?”

“Iets met de computer. Bas en Mark, en nou is het klaar!”

Bas: “Ja ja, we hebben hem.”

Edith: “Weer de eindwals?”

“Ja, maar ja zo gaat dat hè, dat is het leven.”

“Wat ben jij filosofisch vandaag..”

De jongens komen langzaam naderbij aangeslopen.

Rick: “Hè hè. En hoe komt dat ding kapot?”

Bas: “Weten we niet.”

Mark: “Volgens mij is het iets met de stekker.”

“Hier, een en al zandbak. Dat ding is toch ook niet voor buiten.”

Rick ziet Theo aan de eettafel zitten.

“Gaat het een beetje met Theo?”

“Hoezo?” vraagt Edith.

“Hij belde me vanmorgen zo maar op – begon me ineens van alles te vragen over Dennis.”

De lichte paniek in Ediths ogen ontgaat hem, maar Bas niet.

Rick: “Maar even later had ie het alleen over zijn laatste ontwerp voor de Efteling.”

Edith: “De Krokodil.

Rick: “Ja hij heeft publiek nodig om dat ding te testen. Kunnen we zaterdag?”

Bas:” ’s Avonds heb ik uitvoering.”

Rick: “Zeg Columbus, voortaan wel meteen de rotzooi achter je kont opruimen.”

Edith gaat naar binnen. Rick helpt de jongens met opruimen.

Rick:”Kennen jullie je tekst al een beetje?”

Mark:”Ik heb niet zoveel.”

Rick: “O.”

Mark:”Ik kende hem zo.”

Bas: “Ja maar ik heb ook de hoofdrol.”

Rick: “Dag Mark, - gauw naar huis. Kom je nou, Bas?”

Bas zwaait Mark uit en kijkt dan door het raam naar binnen. De hele familie en Theo zit al om de tafel. Rick komt binnen, kijkt naar Dennis, schiet in de lach, loopt op hem af en geeft hem een klap op zijn helm. Dennis geeft Rick een stomp in zijn maag en zet de helm af. Bas ziet hoe Theo steeds maar naar Dennis zit te kijken. Bas staat in zijn pyjama te luisteren door een kier van de keukendeur, terwijl Rick en Masja aan de afwas bezig zijn.

”Hoe deed jij dat dan met mama?”

”Niks bijzonders hoor.”

“Jawel.”

“Ze kwam op een nacht aanfietsen. Ze had iets rottigs meegemaakt, met Theo geloof ik. We hebben een fles wijn leeggedronken, of twee, en zij is gebleven. En is dus nooit meer weggegaan. Dus jij bent nu ook verliefd?”

”Nee, Dennis. Wat is er toen eigenlijk daarna gebeurd? Moesten jullie trouwen?”

”Dat doet er nu toch allemaal niet meer toe. Het verleden moet je soms gewoon – “

Bas stapt ineens de keuken binnen.

”Dag Bas. Lekker slapen, kerel. Welterusten.”

Bas verdwijnt. Hij luistert opnieuw mee vanachter de deur.

“Ik leef nu en ik heb te maken met straks. En straks gaan wij rennen. Dat vind ik nou leuk.”

“Ja vooral als je een rotte knie hebt.” Masja port hem in zijn buik.

” Wat nou, je hebt het mooiste litteken van Nederland.”

Masja slaat vliegensvlug haar theedoek over de keel van haar vader. Rick speelt het spel mee door rochelende geluiden te maken en wild met zijn ogen te draaien. Bas volgt hun spelletje door de kier van de deur.

Iets later. De kamer van Bas. Hij ligt in bed, met Joris zijn beer. Hij ligt te luisteren naar het gekletter van de messen die Dennis in zijn deur gooit. Dan gaat hij bovenop zijn bed staan met in zijn ene hand een stencil en in zijn andere een

stuk touw dat om zijn hals geknoopt is. Hij repeteert, een beetje schools, de tekst uit Columbus:

*“Wie mij niet gelooft, gooit mij maar in zee. Of hijst mij in de hoogste mast, Want dat is de enige dood Die bij een leugenaar als ik ben, past. Terug naar Spanje kan niet meer. Wij zijn al veel te ver geg...
...gooit mij maar in zee of hijst mij in de hoogste mast, want dat is de enige dood die bij een...”*

2

De volgende dag. Buiten ergens in de duinen. Half op een duin, half op het strand staan de staketsels waar in de zomer strandhuisjes op gebouwd worden. Bas en Mark hebben van gejutte spullen een schip in elkaar gezet. Bas heeft om zijn nek een dik touw.

Bas: “...want dat is de enige dood die bij een leugenaar als ik ben, past. Terug naar Spanje kan niet meer – Wij zijn al veel te ver gegaan. Het voedsel is al bijna op. Honger, scheurbuik, ook daar kun je dood aan gaan. Onze enige kans ligt ginds, vooruit. Het verre land dat Indië heet: Een wereld vol weldadigheid, Waar je alle rottigheid van nu vergeet...”

Mark trekt aan het touw. Het touw breekt. Bas en hij hebben veel plezier. Diezelfde middag. We bevinden ons in de kantine van Scholengemeenschap "Bikkelsteyn". Er klinkt luid popmuziek. Er staat een troep elkaar verdringende leerlingen voor het verkoopluik, waar men vooral versnaperingen koopt. Dennis staat alleen tegen een muur. Dan komt Masja uit de dringende kluwen tevoorschijn: met veel beleid weet zij haar tomatensoep in haar bekertje te houden.

Masja: "Kokende olie."

Masja loopt voor Dennis langs waarbij zij hem expres op zijn tenen stapt en schuift aan bij haar vriendinnen die dicht in de buurt staan. Dennis trapt zwakjes na. Dan kijkt hij op. Hij fixeert zijn blik ergens achterin de kantine. Op de trap verschijnt een beeldschoon meisje met lang blond opgestoken haar: Moniek. Dennis kijkt bliksemsnel opzij naar Masja, die lacht om een grap van een van haar vriendinnen. Dennis denkt echter dat hij uitgelachen wordt en trekt een raar gezicht. Moniek is inmiddels stil blijven staan: zij weet dat "die jongen" weer naar haar staat te kijken. Haar gezicht drukt uit: *"ik vind het oprecht jammer voor jou, jongen, maar je bent mijn type niet.."* Dennis' blik is leeg. Hij kijkt opzij. Masja heeft iets gezegd waardoor de andere meisjes hem nu overduidelijk aan het uitlachen zijn. Hij springt op Masja af en

sleurt haar in het rond. Zij valt daarbij op de grond en haalt haar knie open. Masja's vriendinnen trekken Dennis los en schelden hem uit voor lafaard. Hij pakt een stoel en begint te dreigen. Hij wordt nu echt uitgejoeld door het groepje meiden. Hij slaat de stoel vlak naast Masja stuk tegen de muur. Een leraar bemoeit zich ermee. Hij pakt de stoel af. Dennis kijkt naar Moniek die zich omdraait en loopt dan weg samen met de leraar.

Later in de middag. Bas en Mark zijn verwoed aan het repeteren.

Mark: "Ik ben vergeten te wijzen. Bij "het eiland" moet ik naar achteren wijzen."

"Nee je moet bij Indië wijzen – " "

Nee bij "het eiland". De mensen moeten toch weten dat we midden op zee zitten."

"Kunnen we dan niet weer bij het begin beginnen?"

"Maar je hebt helemaal geen fouten gemaakt."

"Het gaat nog helemaal niet. Jij moet veel dichterbij komen met je mes. Hier. Zo."

Bas doet het voor en priemt met het mes onder de kin van Mark. Deze weet zich echter los te rukken

en loopt weg. Maar Bas gaat hem achterna terwijl hij de tekst ratelt:

Bas gooit Mark op de grond en gaat bovenop *“Er is voor mij geen andere keer en als jij me verlaat heb ik niemand meer blijf bij me als je om me geeft ook als je weet dat ik niet lang meer leef. En nu jij.”* hem zitten.

Mark: “Hou op. Klootzak. Hou op!”

Mark gooit Bas van zich af. De jongens blijven stokstijf tegenover elkaar zitten en kijken elkaar verschrikt aan. Mark rent weg, zo hard als hij kan. Bas kijkt hem lang na.

Wachtkamer van de dokter. Edith houdt haar jas aan en blijft staan, Masja trekt hem uit en gaat zitten. Edith inspecteert vluchtig Masja’s knie – het litteken is weer gaan bloeden.

“Ken jij die Moniek eigenlijk goed?”

“Ja, het is de zus van Mark.”

“Ik snap het. Ik denk dat ik het snap, laat ik het zo zeggen.”

“Hij maakt de hele dag met iedereen ruzie.”

“Waarom toch? De conrector heeft ook al gebeld. De volgende keer wordt ie geschorst.”

“ 't Duurt lang, hè?”

“Ja.

“Wat wil je nou eigenlijk weten?”

“Je kunt zo beschadigd raken als je ineens verliefd wordt en je nul op het request krijgt en –“

“Ik ga echt niet met jou over Moniek praten.”

“Volgens mij is Dennis behoorlijk onrustig ervan.”

“...onrustig ervan.”

“Heeft ie het met jou wel eens over Moniek gehad?”

“Neeeee.”

“Jaja. Nou goed. Masja, ik wil je graag wat zeggen. Over Theo..eh..Theo heeft vroeger een verhouding gehad met mij.”

“Met wie?”

“Ja, je hoort het goed, heb jij nooit..eh toevallig eh..”

“Ik ga toch niet bij al jullie gesprekken aan de deur staan luisteren?”

“Nee. Ik vraag het alleen maar. Als jij het gemerkt hebt, dan kan Dennis het namelijk ook gemerkt hebben.”

“Dennis?”

“Ja. Wil je weten wat Theo met Dennis heeft te maken? Heb je weleens gezien hoe hij naar hem kijkt? Valt dat niet op?”

“Is ie verliefd op hem of zoiets?”

“Doe niet zo idioot. Wat denk je dat Theo met Dennis te maken heeft?”

“Zeg het nu maar.”

“Dennis is van hem.”

Masja staart haar aan.

“Is Dennis van hem? Waarom ben je dan niet met hem getrouwd?”

“Hij wilde dat niet. Hij durfde niet geloof ik.”

”Ben ik soms ook van Theo?”

“Nee zeg, ben je gek. Verder zijn we normaal zal ik maar zeggen. Misschien had ik het destijds tegen Rick moeten zeggen.”

“Je bent gek.”

“Dus jij hebt er nooit wat van gemerkt. Nou. Dat lucht me toch op.”

”Het is niet te zien. Dat was alles?”

“Ja.”

“Ga nu maar, ik blijf wel wachten.”

Edith aarzelt om weg te gaan. Een belletje gaat. Dan geeft zij Masja een vluchtige kus en verdwijnt. Bovenop het duin. Mark is uit het zicht verdwenen. Bas klimt op een paal en kijkt naar het zelfgebouwde schip met het zwarte zeil. Dan repeteert hij nog een keer de ruk aan het touw om zijn nek en valt van de paal af. Het klapperende zwarte zeil.

Diezelfde middag. Buiten op het Hoogoventerrein. Donderend lawaai van de warmband. Masja fietst tussen de immense ovens fabriekshallen en bergen erts door. Zij komt aan bij de warmband en smijt haar racefiets tegen een muur. Ze wrijft over

haar knie. Dan stormt ze naar binnen. Ergens op de omloop staat Rick – met helm op – met een man in overall te praten. Masja loopt naar hen toe. Ze begroeten elkaar en de man in overall geeft Masja een helm die ze geroutineerd opzet. Dan gaat de man weg. Rick en Masja moeten schreeuwen om zichzelf verstaanbaar te maken.

“Leuk!”

“Ja.”

“Of niet?”

“Hè?”

“Er is iets hè?”

Dan ziet Rick het nieuwe verband om haar knie.

“Ja.”

“Kom maar, we gaan even koffiedrinken, of nee, we gaan wel even in het stuurhuis.”

Masja loopt achter Rick aan de cabine binnen van waaruit het walsproces gestuurd wordt. Mannen achter computerschermen en knoppen. Rick bekijkt het litteken op haar knie.

“Weet je wat ik wel eens loop te denken, Masja? Ik bedoel, ik zou er zelf niet goed van worden als ik niet echt goed meer kon sporten.”

“Ja.”

“En misschien vind jij je litteken ook wel heel lelijk. Je bent geen jongen en voor een meisje.. misschien is dat wel een probleem? Dat kan op een gegeven moment toch gaan doormalen in dat mooie hoofdje?”

“Soms.”

“Je mag er zeker nog niet mee hockeyen hè, van de dokter? “

“Nee.”

“Droom je er wel eens. Van de operatie en zo?”

“Ja.”

“Ook wel eens nachtmerries?”

Ineens is er paniek in het stuurhuis: er dreigt een plak vast te lopen.

“Sorry Masja, even..”

Rick loopt naar de computerschermen en stelt enkele vragen. Masja loopt naar de deur van het stuurhuis. Als ze hem openmaakt wordt dit door de toename van het lawaai opgemerkt door Rick. Hij loopt snel op haar toe.

“Zeg we moeten hier op eens op door, hè? Misschien weer eens samen rennen? Rustig aan jij. Ja sorry, ik moet hier nu even..”

“Jaja.”

Even later fietst Masja weg in de schemering. Zij huilt.

Avond. Terug in huis. Bas loopt op de gang boven en hoort hoe Dennis zijn messen in de deur gooit. Hij gaat met zijn rug tegen de deur staan, de ogen gesloten. Hij hoort Theo en Edith beneden ruzie maken. Hij loopt de trap af naar beneden en gaat daar aan de deur staan luisteren.

Edith is opgewonden:

“En ik denk dat hij er wel wat van merkt. Gemerkt heeft misschien. Vanmiddag heb ik met Masja gepraat – “

“Wat?! Heb je het aan Masja verteld?”

“Ik wou gewoon weten of zij iets aan ons gemerkt had. Aan jou vooral.”

“En? Heeft zij mijn trotse vaderblik naar Dennis ontmaskerd?”

“Nee.”

”Dus toen heb jij het maar verteld.”

“Zij was gewoon onrustig. Dat zag ik.”

“Dan mag ik het nu ook aan Dennis gaan vertellen. Ik ben zijn vader.”

“Nee.” Edith schreeuwt.

“Nee!?”

Bas schrikt van al deze woorden en loopt verder door de gang naar buiten. Buiten gekomen kijkt hij opnieuw door het raam naar Edith en Theo die zich radeloos aan elkaar vastklampen. Bij vlagen hoort hij hun gesprek:

“Het moet gewoon gebeuren. Hij vermoedt toch al iets – dat zeg je zelf.”

“Maak hem maar kapot. Die jongen is labiel. Misschien vermoedt hij iets, maar maak het dan

niet erger. Het is een waarheid die hij nu niet aankan. Hij is verliefd en heel ongelukkig.”

“Wij waren ook verliefd en ongelukkig.”

“Wij waren niet suïcidaal. Jazeker Theo. Alle kenmerken. Agressie. Ruzie zoeken met iedereen. Weglopen. Hij loopt soms een hele middag met zijn helm op in huis.”

Er klinkt het geluid van een claxon.

“Rick.”

“Die hebben we ook nog, Rick.”

Edith begint te huilen. Bas trekt zich terug van zijn post bij het raam en duikt de schuur in. Rick struikelt over de brommer van Dennis. Rick:

“Dennis. DENNIS! Je brommer in de schuur, verdomme!”

Bas kijkt verschrikt op, bang dat Rick het schuurtje binnen zal komen. Rick begint aan de brommer te sjoeren, heeft moeite om zijn koffertje vast te houden en laat de brommer tenslotte gewoon weer vallen.

“Nou ja, ik ben ook gek ook.”

Bas wacht totdat Rick naar binnen is gegaan. Dan loopt hij naar de deur van de schuur en kijkt naar het huis. De anderen zitten om de tafel. Bas ziet hoe Rick Dennis joviaal een klap op zijn helm geeft. Dennis reageert furieus. Er ontstaat een felle woordenwisseling en Rick begint aan Dennis te trekken en te sjoeren. Hij stuurt hem naar zijn kamer. Edith komt binnen met de soep. Men vraagt zich af waar Bas is? Rick staat op. Bas duikt terug de schuur in en maakt knutselgeluiden. Rick loopt naar de schuur en opent de deur.

“Nou, kom jongen.”

Ze lopen samen naar binnen. Bas komt samen met Rick de huiskamer in. Aan tafel Theo, Edith en Masja. Dennis is nergens meer te bekennen.

“...en daar heb ik dus een totaal nieuwe besturing voor uitgevonden. Onder water. En dan doet die Krokodil dus ineens: groeaaaaahhhhhhh.”

Theo buigt zich diep voorover naar Bas die zich een hoedje schrikt. Rick verontschuldigt zich voor het feit dat hij zo laat is:

“Sorry mensen. We hadden een vastloper. Masja heeft vanmiddag een schade meegemaakt van een kwart miljoen.”

“Ben jij bij Rick langs geweest?” vraagt Edith langs haar neus weg aan Masja.

“Ja.”

De lichte paniek in de ogen van Edith ontgaat Bas niet.

“Die Krokodillenbek, dat is gewoon een technisch hoogstandje van me. Computergestuurd. Illusie. Daar draait het allemaal om, illusie -” vervolgt Theo de conversatie.

“Ben wel heel benieuwd hoor, Theo. Zo’n Krokodil – “

Rick wordt ineens onderbroken door Bas:

“Wat is dat, illusie?”

“De Efteling! Een en al illusie!” roept Rick triomfantelijk.

Bas kijkt niet begrijpend van de een naar de ander. Het blijven mensen van de buitenwereld. Er is zoveel waar hij maar niet met de pet bij kan komen.

“Belazeren. De boel belazeren.”

Masja schiet hem te hulp en kijkt kwaad naar Edith.

“Masja, slavink of rookworst?”

Edith probeert haar dochter te peilen. Theo legt het Bas geduldig nog eens uit:

“Illusie, weet je wat dat is, Bas? Gewoon een andere wereld, die net zo waar is als deze wereld. En die wereld bestaat net zolang als je het vol kunt houden om er zelf heilig in te geloven. Dan stort ie in. “” ..mijn wereld stortte in..”” - zeggen we dan.”

Hij kijkt even veelbetekend naar Edith.

“De Efteling –“ wil Theo vervolgen, maar Masja onderbreekt hem abrupt:

“Het is allemaal één grote leugen, nep! Hè, Theo?”

Haar moeder schrikt nu echt.

“Breng jij dit eens even naar Dennis.”

Edith duwt Masja een bord met eten in haar handen.

Theo vervolgt: “Ik zeg altijd: de dingen die ik voor de Efteling ontworpen heb, dat zijn mijn kinderen.

Die Krokodil, dat is gewoon weer een nieuw kindje van me.”

Theo kijkt Edith opnieuw doordringend aan. Edith kijkt strak terug.

“Sju, Theo?”

Bas voelt de gestaag oplopende spanning tussen de volwassenen.

“Jij kunt ‘t allemaal zo mooi brengen, Theo. Rookworst. Ik hou me toch liever aan de feiten.”

Rick gniffelt en geeft Bas een kneepje in zijn wang. Theo komt nu pas goed op dreef:

“Kolder. Feiten! Alsof die wel bestaan. Feiten bestaan alleen maar zolang je gelooft dat iets waar is. En het kan dus gewoon net zo goed nep zijn. Het loopt allemaal door elkaar heen en -“

Rick valt in: “Het gaat toch wel goed op je werk, Theo, hè? Bij Dennis ben ik altijd bang dat ie met de verkeerde vrienden omgaat maar bij jou vrees ik altijd voor al die boekenwijsheid. Dat het je op een dag allemaal in de bol schiet..”

“Een beetje geflipte types allebei, bedoel je dat, Rick? Wat dat betreft lijkt Dennis wel op een beetje

op Theo!” Edith doet een poging om de spanning te breken met een kwinkslag.

Rick: “Hahaha.”

Theo: “Hahaha.”

Edith: “Hahaha.”

Bas kijkt verbaasd van de een naar de ander.

Masja komt binnen met het onaangeroerde bord met eten. Rick spreekt haar vrolijk aan:

“Mas, we gaan zaterdag naar de Efteling, okay? ‘s Kijken of Theo’s Krokodil een beetje goed werkt.”

Bas: “Dan heb ik wel Columbus.”

Edith valt hem bij: “Hij heeft ’s avonds uitvoering, Moeten jullie ’s middags repeteren, Bas?”

”Nee ’s ochtends.”

“Dan gaan we toch ’s middags. Mark kan dan ook mee.”

Rick slaat Bas op zijn schouder.

“Kun je mooi met Mark de tekst nog wat oefenen in de piratenschommel.”

Theo gniffelt. Boven klinkt gebons. Het gekletter van de messen in het hout van de deur. Stilte.

Rick: “O.”

“Nou ja, beter op de deur dan dat ie het op ons afreageert.” Edith is zenuwachtig.

Rick: “Wat is dat toch voor een jongen?”

Masja: “Vraag dat maar eens aan Theo.

” Theo: “Hè?”

Rick: “Wat hèèft Dennis? Dat zou ik wel eens willen weten.”

Edith: “Hij is verliefd.” Zij probeert te redden wat er te redden valt.

Theo:”Alleen maar verliefd?” Het klinkt bijna ruw.

Edith slaat haar ogen neer: “ Wanhopig verliefd.”

Zij fluistert nu, er klinkt een doffe klap van een mes in de deur.

Rick: ”Dat kun je wel horen ja.”

Edith: “Bas, eet eens door.”

Zij probeert de aandacht af te leiden. Bas pakt zijn mes en vork weer op. Maar hij eet niets. Hij kijkt alleen maar van de een naar de ander: naar zijn moeder die een vreemde glinstering in haar ogen heeft. Theo die haar maar aan blijft staren. Rick die echt veel te vrolijk doet. Masja die nog veel verongelijker kijkt dan anders.

Iets later op de avond. Door een spleet van de keukendeur ziet Bas dat Rick een brief in zijn hand houdt. Edith luistert gespannen naar het voorlezen van de brief door Rick (op gedempte toon):

“Ik heb het zo koud, mijn hand trilt helemaal. Ik voel mij zo ziek, ziek van alles.”

Edith: “Wat?”

Rick: “Dat staat er toch echt. Dat noem ik dus depressief.”

Edith: “Hoe kom je aan deze brief?”

“Uit de prullenbak. Naast de typemachine.”

“Daar weet ik niks van.”

“Hier en dit dan: ik wil die Andere Wereld dan wel eens zien.”

Edith: “O nee. Dan is het toch mis met Dennis. En goed ook. Laat mij het nog eens lezen.”

Rick:”Ja, ik moet – ik ga nu gewoon vragen wat er is.”

Edith:”..maar Rick –

“Nee, ik ga geen ruzie maken. Maar hij moet wel weten wat normaal is. Wat er kan en wat er niet kan in dit huis.”

“Rick, dit is wel suïcidaal.”

“Hij is toch ook in de puberteit. Is ie zeker weten van Dennis?”

“Ja natuurlijk. En ik vind dat wij dit voorzichtig moeten aanpakken. Ik schrik hier echt van. Zullen we niet aan Theo –“

“Wat nou Theo?”

“Theo heeft vroeger het een en ander aan psychologie gestudeerd.”

“Theo weet het een en ander van manipulatie. Hij weet hoe je mensen van een Krokodil kan laten schrikken. Groeaaahhhh. Knap hoor, grote bewondering voor. Laat ik jou één ding zeggen: ik ben maar een doodgewone schroevenboer, maar ik ben wel toevallig de vader van dat jong.”

Edith begint over haar hele lichaam te trillen. Rick bemerkt dit niet, maar Bas des te meer.

“En dan nog iets: het is goed dat het verleden begraven blijft. Ik vind Theo een beste knul en wat jij destijds voor hem voelde dat is allemaal goed en wel – “

“Ik voel helemaal niets speciaals meer voor Theo, dat weet je best.”

“Ik weet liever niets. Ik kan niet zeggen dat ik bijster gelukkig was toen ik nachtenlang aan moest horen wat jullie wel en vooral ook niet voor elkaar voelden. Sorry. Dat is twintig jaar geleden. Zand erover. Maar -”

“Zeventien.” “Zeventien. Ook goed. Sorry. Droog jij je ogen en die borden nou maar effe af, dan ga ik naar die jongen.”

“Blijf hier. Als Masja binnenkomt wil ik niet dat zij mij zo –“

Op dat moment duwt Bas – die al die tijd als aan de grond genageld bij de deuropening heeft gestaan – de keukendeur verder open en stapt naar binnen om welterusten te zeggen. Hij is in pyjama.

“Theo wil me wel onderdekken.”

De kamer van Bas. Theo zit bij Bas op bed. Aan de muur hang een levensgrote plaat van de Efteling. De messen van Dennis zijn op de achtergrond hoorbaar.

“Wat is illusie?”

“Neem nou die pop. Die beer bedoel ik.”

“Joris.”

“Juist. Joris. Daar hield je toch vroeger hele verhalen tegen?”

“Vroeger wel ja.”

“Dus toen leefde die ook echt voor jou. Dat is het leuke van illusie: als je het maar volhoudt is het ook gewoon waar. En dan ineens: pfffff...is het weg. Ik probeer dus mensen iets te geven waarin ze kunnen geloven, en dat ze dat dan zo lang mogelijk volhouden. Dat ze er helemaal voor gaan,

voor die Krokodil en denken dat ie echt is en dan: groeaaaaahhhhhhhhhhhhhhhhh, schrikken ze ook echt heel erg begrijp je wel?”

Bas knikt heel even en zegt ernstig:

“In je fantasie kan alles. Dan ben ik in een heel andere wereld. Dat is echt zo hoor, mijnheertje Efteling. Ik vind het daar soms veel prettiger dan in de echte wereld..”

“Jongen, blijf jij nog maar even waar je bent. Maak je eigen wereld, die van de illusies. Het is hier bij ons niet altijd even leuk.”

Theo bukt zich voorover om Bas welterusten te kussen: “Groeahhhhhh.”

Dan staat hij op, doet het licht uit en laat de kamerdeur op een kier openstaan. Bas gaat rechtop in bed zitten en fluistert: “Groeahhhhhh.”

Bas ligt op zijn rug en staart in het donker. In huis staat er van alles te gebeuren: open en dicht slaande deuren, gedempte stemmen, geruzie, soms geschreeuw. Lang niet alles dringt letterlijk tot hem door. Bas probeert zo goed als hij kan al deze gebeurtenissen te registreren.

Iets later op de avond. Rick staat op de gang, voor de deur van Dennis. Bas hoort alles.

“Dennis. Heb ik toegang? Dennis?”

Bas knijpt zijn ogen stijf dicht.

De kamer van Masja. Op het bed ligt een grote hoop kleren. De kastdeur staat open. Masja staat er in ondergoed bij. Ze trekt iets van onder uit de hoop. Een broekjurk. Zij houdt hem voor. Hij valt gedeeltelijk over het litteken. Zij gaat door met kledingstukken aan- en uit te trekken. Er wordt geklopt.

“Nee.”

“Heb ik toegang?”

“De deur is open.”

Rick komt binnen met de brief in zijn hand.

“Zo hee.”

Rick bekijkt het slagveld met de hoop kleding.

“Wat heb je me te zeggen?”

“Ik maak me een beetje zorgen, Mas. Jij bent altijd zo vrolijk.”

“Dus niet..”

“Laat me dan wat proberen bij te praten, goed?”

“Jij hebt niks in de gaten. Nooit. Niks. Er gebeuren hier dingen in huis – “ zij maakt een gebaar met haar hoofd: wegwezen.

“Nee, sorry. Ik heb hier kennelijk iets fout gedaan. Dan moet je mij dat maar uitleggen .”

“Weg. Je hebt het recht niet om mijn kamer binnen te komen vallen.”

“Je lijkt verdomme Dennis wel. Spreken jullie dat af of zo? Krijgen jullie dat bij maatschappelijke oriëntatie, hoe je voor jezelf moet opkomen?”

“HOU OP OVER DENNIS!”

Bas spitst zijn oren.

“Jaja. Koest maar. Ik wou je nog iets vragen. Snapt Dennis dat gedoe met meisjes al wel?” – hij maakt eenzelfde gebaar met zijn hoofd als Masja zo-even deed.

“Nee.”

“Kijk, Mas, deze lag in de prullenbak naast de typemachine. Zou die van Dennis kunnen zijn? Het doet een beetje droevig en afscheidnemerig aan en Edith dacht dat ie het zo te pakken had dat ie misschien rare dingen gaat doen. Wat denk jij?”

Rick geeft haar de brief. Masja geeft hem terug, zonder er ook maar naar te kijken.

“Interesseert het je niet?”

“Nee.”

“Fijn. Fijn gezin zijn we op die manier.”

“Ja. We zijn een leuk gezin. En Dennis hoort er helemaal niet bij.”

“Nee? Stilte. Bas heeft bij vlagen het gesprek opgevangen.

”Is er verder nog wat?”

“Nee.”

Rick ziet ineens heel moe.

“We gaan volgende week weer eens een keertje naar de film, okay Mas?”

Mas bekijkt met een zwarte blik zichzelf in de spiegel. Rick gaat vertwijfeld de kamer uit. Deur slaat dicht. Voetstappen. Dan houdt Rick stil voor de deur van Dennis. Aan het lawaai te horen is hij weer aan het gooien.

“Dennis?”

“Wie is daar.”

“Je vader.”

“Nee.”

“Nou, ben je eindelijk zover?”

Dennis heeft er geen zin in:

“Als ik de deurknop ook maar even zie bewegen, ga ik die messen met mijn ogen dicht gooien.”

“Hoeveel heb je er nog in je hand?”

“Vijf.”

“Ik tel tot vijf en op de vijfde tel doe ik de deur open.”

“Ik gooi op ooghoogte.”

“Een. Twee. Drie. Vier. Vijf.”

Bas telt hardop fluisterend mee, bij iedere mesinslag rilt hij even heel licht.

“Ik heb maar vier messen geteld.”

Rick staat vertwijfeld voor de deur.

Huiskamer. Edith en Theo gebogen over de stofzuiger die nu helemaal uit elkaar ligt. Zij spreken op hoge doch gedempte toon.

“Nee nee, Theo, geen quasi eerlijkheid alsjeblieft. We hebben er zeventien jaar geleden voor gekozen dat Rick de vader van Dennis zou zijn. Dus is ie nu de vader van Dennis. Klaar.”

“Maar die jongen gaat eraan kapot. Ik weet zeker dat ie onbewust iets voelt. Je weet nooit wat kinderen soms zien of opmerken. Misschien heeft ie wel eens een gesprek van ons opgevangen, zonder dat ie het helemaal begreep of zo..”

“Het kan nu toch gewoon niet meer. Het is gewoon te laat. We hadden het destijds weg moeten laten halen. Of we hadden het toen met Rick.. en nu is ie suïcidaal.” Edith snikt.

“Daarom juist.”

Rick staat midden in de kamer van Dennis.

“Jij hebt het recht niet bij mij in te breken.”

“Ik ben je vader.”

“Als je nog een stap doet staat deze in je lijf.”

“O, je hebt er nog een achter de hand. Oppassen Rick. Kijk jongen, je moet gewoon een ding goed weten –“

“Ga je weer slaan?”

“Nee, dat was een fout en ik kwam het eigenlijk weer goed maken. Maar ja, dat zit er vandaag niet in, dat zie ik wel. Kijk es, wat ik hier heb jongen.”

Rick laat Dennis de brief zien.

“Wie ben jij eigenlijk?”

Dennis stikt bijkans van woede.

“Dat kan ik je precies vertellen. Ik ben de vader en Edith is de moeder. En je haat je vader omdat je zeventien bent. Tot zover is alles normaal.”

“Ik heb geen vader nodig.”

“Zo kan je het inderdaad ook formuleren. Tegenwoordig zeggen ze ook wel: ik voel mij een vreemde. Vervreemd. Voel jij je hier wel thuis jongen of – “

“Ik haat je.”

“Dat klopt dus.”

“Ik haat jou.”

“Zeg kleine etterbuil. Ik vind het prima dat jij je hier niet thuis voelt en ook al die agressie en dergelijke die je daarbij gebruikt om een en ander duidelijk te maken. Laat me uitpraten. En in dat laatste ben je geslaagd. Je moeder heeft voor je kamer staan huilen. Maar dat is niet zo erg hoor, want jij hebt iets met een verloren verliefdheid en jij voelt je niet “happy”, niet op je gemak in het leven. Zullen we het daar maar op houden?”

Bas ligt doodstil te luisteren.

“BLIJF waar je bent.”

Dennis dreigt met het mes. Rick loopt op hem in.

“Nee jongen, ik zal mij over jou ontfermen, begrepen? En nog een ding. Als jij je ellende dan toch thuis af wilt reageren, doe dat dan op mij en

niet op je moeder. Die kan daar namelijk helemaal niet tegen, ja?”

”Blijf van me af.”

“En nou is het afgelopen. HIER met dat mes.”

Bas rechtop, als versteend.

“Zo. En je blijft op je kamer totdat je moeder langs is geweest.”

“Ik hoef haar niet te zien.”

“En waarom niet?”

“Omdat ik niks met jullie te maken heb.”

“Welterusten, Dennis.”

“Jij denkt maar dat je –“

“Ik denk niet, ik doe.”

Rick slaat met een klap de deur dicht. Bas huilt.

Later op de avond. Bas in bed, in slaaphouding, heen en weer rollend. Ritueel ratelend:

“Er is voor mij geen andere keer En als jij me verlaat heb ik niemand meer. Blijf bij me als je om me geeft. Ook als je weet dat je niet lang meer leeft.”

Hij gaat uit bed en gaat vervolgens met Joris, zijn beer, in zijn arm op een stoel staan. Hij maakt een touw vast om de hals van de beer en door een oog in het plafond. Hij geeft een harde ruk aan het touw, waardoor het hoofd van de beer kraakt en nog net aan de romp blijft hangen. De beer bungelt zachtjes heen en weer.

“Nu ben ik alleen.”

In de keuken. Rick staat koffie te zetten. Hij kijkt afwezig naar de brief. Hij pakt hem op en loopt de gang in. Hij hoort de gedempte maar heftige stemmen van Edith en Theo. Hij spitst zijn oren:

“En ik wil de waarheid, nu. Ik wil het vaderschap. En wel wettelijk geregeld.”

“Laten we er nu maar over ophouden, want zo meteen komt Rick binnen en dan krijgen we toestanden die niemand wil en die niemand kan hanteren.”

Rick staat stokstijf achter de deur, alsof ie door een wesp gestoken wordt en haast zich dan op zijn

tenen naar de keuken. Hij laadt de koffiespullen op een blad en stapt even later de kamer binnen. Om zich een houding te geven imiteert hij de standaardbinnenkomst van Edith.

”Koooooffie!”

Theo schrikt: “Oioioi.”

Edith: “Ja.”

Rick vraagt: “Hebben jullie er last van als ik de TV aanzet?”

Theo: “Nee hoor, we zijn zo klaar.”

Edith: “ ’t Was de stekker.”

Rick: ”Tja. Ze kan wel wat Edith.”

Theo: “Rick, Delft, eerste college bouwkunde, weet je nog? Waarom zijn architecten bijna altijd mannen?”

Rick: ”Eh – geen idee.”

Edith: “Vrouwen kunnen een kind ter wereld brengen, mannen niet.”

Theo: “Ja, Edith weet zich ons gesprekje nog te herinneren, zie je wel. Het ontstaan van leven, daar staan mannen volstrekt buiten. Dus maken zij maar hun eigen wereld van steen en beton. Tempels. Stations. Kastelen. Paleizen. Torens. Dat zijn dan hun kinderen. Illusie natuurlijk.”

“Waarom ben jij eigenlijk nooit getrouwd Theo?” vraagt Rick hem op de man af.

“Tja. Dan had ik nu wel een echt kind gehad.”

Theo kijkt peinzend naar Edith.

“Ik ga geloof ik toch nog maar even joggen.”

Rick maakt zich uit de voeten.

Kamer van Bas. Nacht. Edith stopt hem nog even in.

“Wat een gedoe hier in huis hè?” “

“Zaterdag gaan we lekker met zijn allen naar de Efteling, hè?”

“Ja.”

Edith knuffelt hem even, maar is er niet echt bij met haar gedachten.

“Over jou hoef ik me tenminste geen zorgen te maken.”

“Nee.”

“Je bent lief.”

“Jij ook.”

Edith verdwijnt. Bas staart in het donker.

Zaterdagmiddag. De Efteling. Dennis, met helm op, en de andere kinderen in de achtbaan. Algehele vrolijkheid, behalve Bas. Hij houdt steeds zijn ouders in de gaten die beneden staan te kijken. Edith is in een emotioneel gesprek met Rick.

“Het is net een Grieks drama. Dennis is gewoon blind. Hij loopt met zijn armen voor zich uit de afgrond tegemoet.”

“Jij kan het altijd zo mooi brengen, Edith. Je lijkt Theo wel.”

“Eh..Rick..ik wou je iets zeggen..”

“Het lijkt wel of die jongen alleen maar groot is geworden om ruzie met zijn vader te maken.”

“Wat?”

“Hoor je wat ik zeg? Ik heb verdomme alleen maar ruzie met dat jong.”

”Je moet niet altijd van hem willen winnen. Je moet es een keer verliezen. Daar ben je vader voor.”

In de verte komt Theo aangelopen.

“Wie zegt dat? Theo?”

Iets later. Bij de Krokodil. Theo laat aan Masja, Bas en Mark zien hoe de Krokodil computer-gestuurd wordt. Krokodil, onverwacht:

“Groeaaaahhhhhh.”

Allen schrikken. Bas staart met open mond naar de Krokodil. Hij is nog steeds een beetje bang. Het is alsof zijn wereld langzaam verandert.

”Net echt, mijnheertje Efteling” fluistert hij.

Mark beaamt dit. Theo legt de jongens uit hoe het werkt. Een sprookje valt in duigen.

“Tja. Dat zit ik nu de hele dag te doen. Het is allemaal illusie dus we moeten van alles doen om die illusie in stand te houden. Kijk. Dit.”

Theo drukt opnieuw op de knop. Krokodil:

“Groeaaaahhhhhh.”

De jongens griezelen opnieuw en Mark stompt Theo, een beetje baldadig geworden, in zijn buik. Bas blijft naar de Krokodil staan staren. Theo instrueert de jongens verder hoe het allemaal in zijn werk gaat.

Masja vraagt Theo ineens op de man af:

“Waarom ben jij eigenlijk niet getrouwd?”

Theo schrikt even en antwoordt haar dan quasi opgewekt:

“Soms heb je het idee dat je van iemand houdt. Maar dan wil die ander niet – daarvan afblijven, Mark! – en dan heeft die eerste verdriet..NEE Mark, hier. Kijk.” Hij doet het voor. Krokodil:

“Groeaaaahhhhhh.”

“Jij ook een keertje, Bas?”

Theo vindt Bas wel een beetje erg stil vandaag.

“Nee.”

“Goed zo, Mark. Zet hem maar weer stil.”

“Ja, nou is het gewoon weer een dode pop.”

Bas mompelt zachtjes voor zich uit. Dennis, die is uitgeraasd in de achtbaan, komt binnen.

“Groeaaaahhhhh.”

Iedereen lacht.

“Maar waarom ben je nou nooit getrouwd, Theo?”

Masja weet van geen ophouden.

“Nee, dat is niks voor Theo.”

Dennis heeft altijd een antwoord op alle vragen.

“Zijn jullie al eens verliefd geweest, jongens?” vraagt Theo, - die het gesprek liever een andere wending wil geven -, nieuwsgierig aan de kleinsten.

“Nee, moet dat?”

Mark ziet er het nut niet zo van in.

“Dat doen wij niet.” Bas klinkt ineens heel stellig.

“Groot gelijk, mannen. Het geeft alleen maar gedoe. Vraag maar aan Dennis. Het overkomt je. Je doet er helemaal niks aan. Het gebeurt vanzelf.”

“En het gaat vanzelf weer over.”

Dennis speelt de rol van “grote broer met levenservaring” met verve.

Iets later in de middag. Edith en Rick staan op een brug over de wildwaterbaan te kijken naar de rondtollende en botsende bootjes.

“Rick, ik wil je wat vragen.”

“En ik wil jou wat zeggen, Edith. Ik weet niet wat ik met Masja moet. Weet je wat ik haar daarnet in het Sprookjesbos heb horen zeggen bij het huisje van Sneeuwwitje? Slapen. Slapen. Slapen! Zij wil slapen. Het liefst honderd jaar. Ze dacht dat niemand het kon horen. Ik ben toch ineens bang dat zij wat engs gaat doen.”

“Nee toch..”

“Wat nee. Dennis heeft die brief helemaal niet getypt.”

“Ja maar Masja heeft verder toch geen enkele reden om –“

“Die brief is suïcidaal, dat heb je zelf gezegd.”

“Ja als Dennis hem schrijft. Maar als je geen duidelijke reden hebt – Rick het is niet in de haak. Kijk es naar me. Ik moet je – ik wil je wat zeggen. Masja heeft –

“Masja heeft die brief geschreven. Dat denk ik.”

“Masja is onrustig maar dat heeft zo zijn reden Rick.”

“Ja. Dat kind wordt namelijk volwassen met de vastomlijnde gedachte dat haar moeder in staat is twintig jaar met het gewoonste gezicht van de wereld de boel te belazeren en dat haar vader te stom is om argwaan te hebben. Maar ik heb jullie gehoord. Theo wil het vaderschap wettelijk geregeld. Nou en? Al raak je nog een keer in verwachting van Theo. Je doet maar. Abortus, zeggen dat het van mij is. Maakt me absoluut niet uit. Absoluut niet. Maar laat dat kind erbuiten. Ze is mijn dochter. De hele dag loopt ze om zich heen te kijken, zonder iets te zien. Ja, wat zou ze toch zoeken? Iets echts misschien? Iets waarachtigs? Wou je me dat vertellen?”

“Ik had het jezelf liever allemaal willen uitleggen.”

“O ja, ze heeft jou vast en zeker moeten beloven dat zij haar mond zou houden. Maar hoe moet het nu met haar als ze het allemaal niet meer aankan? Zij gaat heus niet met messen gooien of met een helm op aan tafel zitten zodat iedereen ziet dat er wat aan de hand is. Ze houdt zich domweg stil. En nu draait zij vast in het web van al die leugens.”

Theo heeft Masja, Bas en Mark in een bootje gezet in de wildwaterbaan. Dennis en hijzelf zitten in een ander bootje. Telkens als de bootjes botsen klinkt een uitgelaten geschreeuw. Als ze de brug passeren waarop Edith en Rick staan roepen en zwaaien de kinderen naar hen, maar zij reageren nauwelijks. Bas roept hen zo lang mogelijk na.

Rick en Edith vervolgen hun conversatie op de brug over de wildwaterbaan.

“Ik zal je een ding zeggen. Dit wordt tot op de bodem uitgepraat, met Masja erbij.”

“Nee.”

“Theo hoeft er niet bij te zijn, Dennis ook niet. Die heeft toch niks in de gaten.”

Er valt een stilte.

“Ik heb hem dus niet verwekt, dat weet ik dan nu officieel, dat wist ik dus al een tijdje, maar verder blijf ik gewoon zijn vader. Masja moet dat inzien, dat we dat zo willen houden, ze moet zien wie wij zijn, begrijp je? Dat wij gewoon doorgaan. Dat moeten we haar uitleggen. Edith kijk nou toch eens een keer naar me. Sta niet zo stom te janken. Er is toch niks veranderd? Je had alleen naar mij moeten gaan in plaats van naar dat kind. Dat kan ze niet aan. Ik kan het zelf maar net aan. Maar ik kan het aan. Snap je dat? Ik hou net zo goed van Dennis. Ik hou van Masja. Edith. Hou jij van mij? Kijk me aan.”

Iets later. Dennis, Bas en Mark stappen in de reuzenschommel die de vorm heeft van een piratenschip.

Rick en Masja gaan naar een nabij gelegen terras.

Theo en Edith blijven staan kijken naar Dennis, Bas en Mark die steeds hoger gaan.

“Its the whole wild world!” roept Dennis.

“Dennis, kijk uit!” Edith probeert Dennis’ overmoed ietwat te temperen.

Tegen Theo:

“Rick weet alles.”

“Zo.”

Theo hapt naar adem.

Bas kijkt van Dennis naar Edith en Theo beneden hem. Hij kokhalst, maar geeft niet over.

Weer iets later. Het terras dat uitkijkt op de reuzenschommel. Masja kijkt Rick vragend aan:

“Dus je blijft gewoon met Theo omgaan?”

“Dat lijkt voor ons allemaal het beste. We leven nu en niet in het verleden. Verzoeken jou om eeuwige zwijgplicht, Masja, mijn kind. Zand erover..”

Hij omhelst haar. Masja knikt bevestigend. Rick kust haar, zijn eigen lieve meisje.

“Het is wel veel gevraagd, maar eh...ik ben blij dat je zo reageert..En dan heb ik hier nog die brief.”

“Die is niet van mij, Rick.”

“Dan gummen we hem gewoon uit. Geen moeilijke dingen meer. Dat doen we gewoon zo.” Hij pakt de brief en scheurt hem aan snippers. Ze lachen door hun tranen heen.

Bas ziet vanaf de reuzenschommel hoe Rick de brief verscheurt. De schommel komt tot stilstand. Dennis en Mark stappen als eerste uit. Bas komt als laatste eruit.

“Ik heb het zo koud. Mijn hand trilt helemaal.”

Theo en Edith wachten hen op. Allen voegen zich bij Rick en Masja op het terras.

“Hoe was dat Dennis, toch wel een beetje gevaarlijk?” vraagt Rick zo neutraal mogelijk.

“Te gek!” antwoordt Dennis hem joviaal.

“Nog een keertje?” probeert Mark voorzichtig.

“Okay, ik doe mee, Masja?” Rick schiet al weer snel in de vaderrol.

“Ga jij dan ook mee?” vraagt Masja aan haar moeder.

“Goed.”

“Je ziet helemaal bleek, Bas.” Mark geeft zijn vriend een por.

”Ja. Ik ben ziek.”

Ineens pakt Theo Dennis bij zijn arm en sleurt hem mee. Hij klopt op de helm:

“Dennis, ik trakteer. Dennis, do you hear me?”

Theo is iets van plan. Dennis knikt met zijn gehelmde hoofd van ja. Dennis en Theo lopen naar de bar, nagestaard door Masja, Edith en Rick, maar vooral door Bas.

Iets later. Rick, Edith, Masja, Bas en Mark komen bij de reuzenschommel aan. Allen stappen in, behalve Bas. Hij noteert hoe ontzet zijn ouders zijn om het feit dat Theo Dennis apart heeft genomen op het terras. Hij kijkt beurtelings naar de schommel en het terras, kiest vervolgens voor het terras en gaat stilletjes op een muurtje zitten in de buurt van Theo en Dennis. Theo registreert dit wel even vanuit zijn ooghoeken, maar schenkt er verder geen aandacht aan. Bas kan de conversatie tussen hen met moeite volgen.

“Dennis, waarom doe jij altijd zo gevaarlijk?”

“Omdat iedereen stom doet.”

“Waar ben jij bang voor? Voor je vader, voor je moeder of voor de liefde?”

“Ik ben niet bang.”

“Ik hou van je.”

Stilte.

“Dat mag.”

“Zal ik..kijk me aan. Doe je helm af als je nergens bang voor bent. Is het je moeder? Of is het je vader?”

“Ik haat ze.”

“Jij moet nu zelf iets gaan worden. Die leeftijd heb je nou. Je moet jezelf gaan worden.”

“Ik begrijp het niet.”

“Ouders die verwachten iets van je. Je bent het spoor dat zij op de wereld achter laten.”

“Ja.”

Vanuit de schommel hoog in de lucht zwaait Rick naar hen. Dennis zwaait terug.

“Het is soms zo moeilijk duidelijk te maken dat je van iemand houdt. Je denkt dat je van iemand kunt houden als je dat gewoon wilt. Maar dat is een illusie. Die ander moet het weten. Je hebt eigenlijk

toestemming nodig. Anders is het niet echt. Je hebt dat meisje, kom, hoe heet ze..eh..”

“Moniek.”

“Heb je haar ooit echt gezegd dat je van haar hield?”

“Ja, natuurlijk.”

“Goed. Alles zeggen. Moeilijk zeker? Ja. Weet je wat het makkelijkst is? Niks zeggen en gewoon leven met de illusie dat je van iemand houdt. Of haar. Illusies zijn zo gemakkelijk.”

Bas zit met gespitste oren te luisteren.

“Ja.”

“En zo treurig. Op een gegeven moment kom je achter de waarheid.”

“Had jij met mijn moeder willen trouwen?”

“Ja, eigenlijk..ja.”

“Dan zou ik..dan zou jij nu mijn vader zijn.”

“Dat zou ik..eh..heel graag gewild hebben.”

“Maar dat is nu eenmaal niet zo Theo.”

“Mag ik wel van je houden? Ik bedoel zomaar?”

“Mij best.”

Bas zit als vastgenageld op de muur te luisteren. Theo staat ineens op om voor iedereen ijs te kopen. Dennis blijft zitten in het midden van het tafeltje. De anderen zijn inmiddels uit geschommeld. Edith voegt zich bij Dennis op het terras. Rick loopt richting Theo om hem te helpen met het dragen van de ijsjes. Masja klimt met Mark op een glijbaan. Bas zit spierwit op het muurtje, door niemand opgemerkt. Edith, op fluisterton:

“Wat zei Theo tegen je Dennis?”

“Niks. Dat jij niet zo op mijn lip moest zitten.”

“Jaja. Heeft ie het nog over zichzelf gehad?”

”Dat hij eigenlijk met jou had willen trouwen.”

“Dat weet ik, ja. En verder?”

“Niks. Dan zou hij dus mijn vader zijn geweest. Wou jij hem niet?”

“Nee.”

“En nu?”

“We passen gewoon niet zo goed bij elkaar.”

“Ja dat zei Moniek ook tegen mij. “

“Zei Theo verder nog iets?”

“Ik zou het niet weten.”

Theo en Rick bij de ijsverkoop. Rick spreekt op gedempte toon:

“En Theo, heb je het verteld?”

“Half. Kijk niet zo moeilijk. Hij heeft het niet echt begrepen. Hij denkt nu dat ik met Edith had willen trouwen. Hahaha.”

“Hahaha.”

Rick lacht als een boer met kiespijn.

“Kom, we gaan, Rick. Zand erover.”

Ze lopen gebroederlijk, allebei met handen vol ijsjes naar het terras. Behalve Edith en Dennis zijn ook Masja en Mark aan het tafeltje komen zitten. Theo maakt een groots gebaar om zich heen:

“Kijk jongens, dit is nu mijn wereld. Net echt, maar toch niet. Illusies! Allemaal nep!”

Ineens valt zijn blik op Bas:

“Bas, hoe oud ben jij?”

“Negen.” klinkt het timide vanaf het muurtje.

“Je kunt maar beter negen blijven, beste jongen. Geniet er maar van. Je kunt altijd nog toetreden tot de wereld van de grote mensen.”

Edith loopt naar hem toe.

“Over illusies gesproken, Bas, ken jij je tekst voor vanavond?”

Diezelfde dag. Avond. Op het schooltoneel in de aula van “Bikkelsteyn” is de uitvoering van “Columbus” in volle gang. Columbus (Bas) staat op het punt in de slotscène opgehangen te worden. Bas dwaalt nog een keer met zijn blik over het “schip”. Overal waar hij kijkt blik hij in de dof starende ogen van zijn gekostumeerde klasgenoten die hem met een dode blik aanstaren: Bas:

“Wie mij niet gelooft, gooit mij maar in zee of hijst mij in de hoogste mast. Want dat is de enige dood die bij een leugenaar als ik ben, past. Terug naar

Spanje kan niet meer. Wij zijn al veel te ver gegaan. Het voedsel is nu bijna op: honger, scheurbuik, ook daar kun je dood aan gaan. Onze enige kans ligt ginds, vooruit: het verre land dat Indië heet, een wereld vol weldadigheid, waar je alle rottigheid van nu vergeet...”

Mark: “Columbus, vier dagen geleden zeilden we bij een eiland vandaan, waar we in overvloed water vonden. Laten we een paar dagen daar naar toe gaan: We hebben immers ernstige gewonden?”

Bas: “Nee, mijn bootsman, nogmaals nee! Zij willen alleen naar hun familie terug. Verraad mij liever hier op zee En als ik dood moet, doe het dan vlug.”

Mark: “Dan zeg ik het maar recht voor zijn raap: de reis is mislukt – we staan voor aap. We proberen ’t ooit weer – met een andere kaart Indië is ons toch twee reizen wel waard?”

Bas is als Columbus in een soort van trance: hij houdt de strop vast om zijn nek, terwijl de bemanning aanstalten maakt om hem aan de mast op te hijsen.

Bas: “Er is voor mij geen andere keer en als jij me verlaat heb ik niemand meer. Blijf bij me als je om

me geeft. Ook als je weet dat je niet lang meer leeft.”

Matroos, hoog in de mast: *“LAND IN ZICHT!!!”*

Het stormachtige gejuich van de bemanning gaat over in een lied ter ere van Columbus. Bas kijkt de zaal in. Hij ziet achterin de zaal zijn familie ineens zitten. Iedereen ziet er stralend uit. Klaterend slotapplaus.

Iets later. De aula van “Bikkelsteyn”. De slotspeech door de onderwijzer van Bas. Met nog steeds de strop om zijn hals luistert Bas, als gebiologeerd naar de leraar. Er speelt, heel lichtjes, een glimlach om zijn mond. De onderwijzer:

“..is er een einde gekomen: niet alleen aan het prachtige stuk, maar ook aan jullie jarenlange verblijf op de benedenbouw. Want jullie gaan nu ook die andere wereld ontdekken..die van de bovenbouw. Nu zijn we hier nog te gast, maar straks lopen jullie hier dagelijks rond. En de spannende vraag is dan natuurlijk: wat gaan jullie dan allemaal ontdekken? Indië? De Nieuwe Wereld? Op een nieuwe school! Jullie gaan nu een nieuwe fase van jullie leven in. Niets blijft zoals het was. De tijd van spelen is voorbij. Het wordt nu allemaal echt, want ja jongens en meisjes – ik zeg nog net geen dames en heren – na deze school is

er helemaal geen ontkomen meer aan: dan zijn jullie volwassen en doen jullie gewoon met ons – ik kijk de ouders aan – de mensen van de buitenwereld, mee. Veel sterkte, veel plezier en, jongelui, ruim nog even mee op en dan, voorgoed: vort!

Driftig applaus. De kinderen gaan onder leiding van de onderwijzer de aula opruimen.

Terwijl de families gezellig een drankje drinken en zitten na te praten, wordt het “schip” op het toneel in een mum van tijd onttakeld. Bas staart eerst vanuit de coulissen naar zijn familie die dolle pret heeft om Dennis die een ijzeren toneelhelm op heeft gezet en loopt dan het toneel op, de strop nog steeds om zijn hals. Het “schip” is inmiddels geheel verdwenen. Hij gaat onderaan de mast staan die als enige nog overeind staat en kijkt omhoog. Waar is zijn droomwereld gebleven?

Opnieuw kijkt hij naar het groepje achter in de zaal, maar niemand heeft aandacht voor hem. Hij ziet zijn familie aanstalten maken om te vertrekken. Dan doet hij de strop af, pakt een plastic tasje en propt het touw daarin. Hij neemt een besluit. Hij loopt met de plastic tas met het touw linea recta over het toneel naar de zijuitgang.

De garderobe van “Bikkelsteyn”. Edith schiet Mark aan die, nog geheel en al bezweet, voorbij komt rennen.

“Komt Bas zo ook deze kant uit?”

“Ik weet niet waar hij is – ik zag hem naar buiten gaan.”

“Die loopt niet in zeven sloten tegelijk.”

Rick geeft Mark een schouderklopje:

“Ging prima.”

“Bootsman, aye aye!” T

heo doet ook een duit in het zakje.

“Aye, aye skipper.”

Dennis kan niet achterblijven. Het gezin neemt afscheid, eerst van Mark en even later van Theo.

Overal om hen heen klinkt nu het: “Aye, aye ..”-men kan er maar niet genoeg van krijgen.

Later. Het huis van de familie Molhoek ziet aardedonker. De kamer van Bas. Buiten klinkt het geluid van een auto die stopt op het grintpad naast

VIDEO PRODUCTIES

AAN GENE ZIJDE

Videoproductie in 30 delen

Volledige afspeellijst 1 - 30 afleveringen op: _

<http://www.videotheater.nl>

Onemanshow die in het hiernamaals speelt in 30 afleveringen.

De hoofdpersoon van de toneelroman 'Aan gene zijde' is een man met een multiple personality syndroom: hij bestaat uit maar liefst 25 personificaties!

Het verhaal speelt zich af in het hiernamaals. Deze tragi-komedie zit vol verwijzingen naar de actualiteit, zoals bv de totalitaire financialisering van de samenleving, opkomend fascisme, maar ook naar geschiedenis. Er worden tal van filosofische uitstapjes gemaakt. Al met al is het een rocky horrorshow, met veel satirische en soms zelfs satanische issues. Onontkoombaar gaat het tenslotte ook over de dood..

Citaat uit de reactie van Johan Reyniers, dramaturg Toneelgroep Amsterdam :

'..Je toneelroman is een formidabele krachttoer. Hij is Dantesk omdat hij zowat elke problematiek

aankaart die in de wereld van vandaag van belang is. Rabeliaans in de uitbundigheid van taal en dialogen. Boschiaans als schildering van een infernale wereld die alle kanten opschiet. Hij herinnert aan het middeleeuwse narrenschip en de stoet van dwazen.'

'De boeiendste passages vind ik die waarin de verbeelding een vrije vlucht neemt zodat personages en verhaal een metafoor worden die de concrete werkelijkheid overstijgt.'

Welkom op het Feest van de Dood..

1- 30 afleveringen:

Afl 1 Filos over : Kosmos, hiernamaals, dood, zelfdoding, vrije wil.

<https://youtu.be/I2gKdQJkqEo?si=7SlnSx76ln4DFsZW>

Afl.2 Filos introduceert Lava, zijn liefde, zijn partner.

<https://youtu.be/67DBNVEWYx4?si=NlnSaHS1a43IO-u5>

Afl 3 De 1e gast: bastaardzoon Mars doet zijn intrede, daarmee extreemrechts.

<https://youtu.be/jMrwJLBIkpU?si=CvxGHm0SZlthf2l>

Afl 4 Twistgesprek tussen Filos en zoon Mars, hjet anti-fascisme van Filos

<https://youtu.be/nS97rGfrHH8?si=Qnb8zai-XUrKt3VH>

Afl 5 Filos en Lava botsen nu beiden fel met eigen zoon over racisme en fascisme

<https://youtu.be/wUF6wjVWg-o?si=WA-pJm7rt25R5WKb>

Afl 6 De volgende gasten Heidi und Peter en hun biologisch dynamisch bedrijfje

<https://youtu.be/gAmwMpe4b30?si=7Lc2MZEuTEXhiMLo>

Afl 7 Het biologisch dynamisch echtpaar klapt uit de school over hun verleden

<https://youtu.be/C994MCRIguA?si=o0SOJwTPxpRpqe9C>

Afl 8 Vriend van Filos, Econoom Pieter legt het es even haarfijn uit allemaal.

<https://youtu.be/v1iUmVbRMMw?si=m1UiyColr5PZzdvC>

Afl 9 Lollipop, liefdesexpert en minnares vban Filos doet haar intrede

https://youtu.be/WsNviDUArI8?si=uLqA2Y2_p9aYDLsm

Afl 10 Steensma, ooit verzetsman WO II, aan het woord.

https://youtu.be/_ym6BnIXSUY?si=AO7Vov5ehWbILljm

Afl 11 Woedeaanval van echtgenote van Filo,
Lava, zij is strontlazarus.

https://youtu.be/MEeLHjK60Zk?si=yU_ejJrdQfxbdZv9

Afl 12 Entree studiegenote van Filo, de neurologe
Sahra

<https://youtu.be/EacSrrCmzXE?si=tT3LYiGRCl4gS3X1>

Afl 13 Polleke Platoon, politiek filosoof doet zijn
intrede

<https://youtu.be/5Br6EYKSsU0?si=MqmeVaXqrmNVDmrJ>

Afl 14 Jeroen Bosch stelt zich voor, kunstenaar

<https://youtu.be/bEtNMOMx62A?si=CKISD3oxnvezysVL>

Afl 15 Maffiabaas de Don is ook van de partij

https://youtu.be/iLtnKaxbSA0?si=z9dxcOs1BB_0fhLz

Afl 16 Duvelstoejager, oftewel Satan is er ook

<https://youtu.be/0OkLVmGhCbg?si=WQtSTE6o2qr31m8s>

Afl 17 Filo geeft een staaltje ware filosofie weg

<https://youtu.be/TEB-Y4C9FI0?si=Yv67cBxG4HVWjqUp>

Afl 18 Stanis Lawski doet zijn intrede

<https://youtu.be/SGP842PRNU8?si=2vgK3dKh9HJd9zoS>

Afl 19 Nestor interviewt de jonge Filos

https://youtu.be/gXEZxVXUT6A?si=Z_FtNuMHjb1s3BtP

Afl 20 Moslima Nedreth doet een buikdانسje..

<https://youtu.be/gXEZxVXUT6A?si=X-XAIQ1Kgzip-0Pp>

Afl 21 St. Antoine de Exupery vliegt er op uit.

<https://youtu.be/aFgQHm46QkQ?si=oExam0u8G15EGEPA>

Afl 22 Celia, hulp in de huishouding, doet een boekje open.

<https://youtu.be/UzViv61vXHg?si=vzeA-Z3n1kqdVdmr>

Afl 23 Dora, psychiatrisch arts, klapt uit de school.

<https://youtu.be/I0BxiGYrJbA?si=sYHf9fYz3bwm8ZKA>

Afl 24 Albracht, auteur toneelroman, doet zijn zegje.

<https://youtu.be/IPGBOLxROQg?si=phnmkVIPdrAoFPCK>

Afl 25 Dr. Schuwe en diens spreekwoorden.

<https://youtu.be/5mtHFjPqtNw?si=rQJH3fuKLhpZQSiw>

Afl 26 Kleinzoon Filos redt zich wel.

https://youtu.be/EOU7WTjj664?si=c7_M7snhHalUzV7f

Afl 27 Brownie komt dansend verhaal halen bij Mars.

https://youtu.be/M7_tOGTU-bl?si=ZuIPdDAH9tymjh5M

Afl 28 Jopie Doerak legt uit wat sociocratie is.

https://youtu.be/x-W5S_cB8yk?si=7Q6Y7-tzxJpF92-r

Afl 29 Wij, Oranjes..Willem Alexander heeft een paar biertjes teveel op.

<https://youtu.be/6CAOJNJbqCQ?si=nb9YK68eHVABghoy>

Afl 30 Apotheose, het slot van het Feest van de Dood.

<https://youtu.be/0XQtMk-m4k0?si=1ukh2FhRj2RzuVsm>

INTERVIEW

Salto Rutger W. Weemhoff 1985

https://youtu.be/eiOv-dyYLrc?si=CWuAU_hOpbJwBjhf

ROMAN DODEMAN

Tekstlezing Dodeman, ingesproken door de auteur

<https://youtu.be/HxsZ2Mnbqgg?si=3Lrp-wWwNJDqdw8u>

ROMAN DE OERHOER

Tekstlezing De Oerhoer, ingesproken door de auteur

<https://youtu.be/bXG-TGSc3KU?si=wBpB7hG59Cx4snj8>

DRIE X DRAMA

uitgezonden door NPO

De Werking - werkeloosheid leidt tot..

https://youtu.be/ah3R6w_Hh7Y?si=dr5YrXeV9SMBCZ4L

Ondergangen - familievete

<https://youtu.be/0OChH8Vecd8?si=A7up9HDdW1inpxEm>

Dansen wij vanavond?

<https://youtu.be/lor5Q0efzKc?si=NkEn2nEKSj7mDVM5>

DE RODE HOND

Losse items,
politieke satire

My name is Simon

<https://youtu.be/fX9DIS8h6vc?si=nNdsNKzYw3WZ6nP7>

Who am I?

<https://youtu.be/A3XxviTMJ84?si=8KM5PWi105dg5uIV>

Fitness

<https://youtu.be/0elb-inv9Pk?si=U79mriepPJDURpWf>

Marlborough Man

<https://youtu.be/E09mDQ0Hff0?si=78aWMTM335AaRNv->

The Fucking Frog

<https://youtu.be/6nZRv9XsoPM?si=c09ijMhsuJtQ5SA>

Red Dog is getting his ultimate tattoo

<https://youtu.be/gdRz5iJwQbw?si=vIG9NNpbAnO7KC9X>

Een toetje van langer video met ca 70 typeringenL

Compilatie Satire De Rode Hond

https://youtu.be/dMYW_hyHdkg?si=3kgWys69Ny692Juz

AUDIO PRODUCTIES

DOODSLIEDJES

O cessate

https://youtu.be/ZEwOhMw6MDg?si=2RBndFyMqlAe_tW0

Am Abend

<https://youtu.be/3CViMVFhHNo?si=ETSIlr053FZqt07Y>

De Tod und das Mädchen

<https://youtu.be/D5gnrf94gGI?si=fLYaftEOcx4YvUk>

Der Wegweiser

https://youtu.be/7qzyfuiNat0?si=gil4jcTXf_7VF_r1

Komm süßer Tod

<https://youtu.be/XbEI0cgXJnU?si=vll571TptTam65Og>

Der Erlkönig

https://youtu.be/zGm_Aj2SNxw?si=TIq79lpRVwXwMA7l

Litanei

<https://youtu.be/JeTLgkDMJ44?si=PoX9xg0hMZQaud57>

Joh mammo dado

<https://youtu.be/toQnPVp7FN4?si=Tmsx3dKsC6QdzPD7>

I only want to say

https://youtu.be/4u2Wxz-pCXQ?si=PZU38-DwJ4slQ5_i

Toetje

<https://youtu.be/3p3xUeBJJvc?si=OROsS8dctKEOkvyc>

DE DRENKELING 15 x audioproducties

Sonnettencyclus, afgewisseld met 15 monologen, ingesproken door Rutger Weemhoff, geluidscollage van Frank Gustafson.

In vijftien fragmenten wordt u meegenomen op een 5 uur durende tekstuele tour-de-force in een meditatieve stroom van woorden: de als een symfonisch muziekstuk klinkende gedachtestroom van een drenkeling. Het onderbewustzijn van deze drenkeling doet in al zijn gelaagdheid ook uw gedachten kolkend stromen.

U betreedt een geheel eigen wereld, het universum van een kunstenaar:

De Tederheid

<https://youtu.be/LruvKYoHmuc?si=CFW61t7pWrMQHVR3>

De Verliefdheid

https://youtu.be/hZgNykaU3n8?si=6VRDOFhFYHZe_vbK

De Liefde

<https://youtu.be/5RDHB6Gblk0?si=ljxgDbJRBF17wOqI>

De Vreugde

https://youtu.be/uAWilq8ckc4?si=bs-bFKNpy30_avFW

De Hysterie

<https://youtu.be/b8h7V6S49jo?si=eFXka97fwgTPJ-Kk>

De Wellust

<https://youtu.be/vYxk3b9nTxU?si=UO2TuyuXOMhBUXv->

De Woede

<https://youtu.be/Mj3a3LJPRmA?si=WBGiXjPTzu5aeYuz>

Het Verdriet

<https://youtu.be/aF0Q3MeUsqg?si=BaQYigTy5-lKnopJ>

De Uitzinnigheid

<https://youtu.be/GtTS0cdbLys?si=2ozJlXWGFkyi6dtR>

De Haat

https://youtu.be/yZF1gCa5rVk?si=yQ7_GuF56Sg7gZ3l

Het Verlangen

<https://youtu.be/ZPfOrrQrzEM?si=NZpDwcYZBTS hl-DW>

De Wanhoop

https://youtu.be/ErNCbeeb04QE?si=uth-N3PnyJ4_1XWO

De Angst

<https://youtu.be/V4mqseU3AX0?si=2jD6tT8MMX9JuDO0>

De Waanzin

<https://youtu.be/34ITfksLprM?si=7Noc1Onx07mY6sd4>

De Verwondering

<https://youtu.be/y7ZG9IMW39g?si=bt8O0Uqv5bJIEVLQ>

POËZIE

Emoties

https://youtu.be/4-UI46Px_BE?si=qJ1ol_eWiyGBADtC

Meeslepende bundel met vijftien sonnetten over uiteenlopende emoties als: Tederheid, Wellust, Woede, Wanhoop, Haat, Verwondering en nog meer. Ingesproken door auteur Rutger W. Weemhoff, afgewisseld met geïmproviseerde muziek, door hem vertolkt op piano.

Waterlandcyclus

<https://www.youtube.com/watch?v=tp6F3g0QLEs>

Ten noorden van Amsterdam ligt het unieke gebied Waterland. Op deze opname beluistert u

inspirerende gedichten over dit merengebied, waar de auteur reeds lang een deel van het jaar woont en werkt. De auteur spreekt zelf de teksten in, afgewisseld met door hemzelf gecomponeerde, op de piano uitgevoerde muziek.

Manicyclus

https://www.youtube.com/results?search_query=Manicyclus+gedichten

Eenvoudige gedichten, ingesproken door de auteur, over het middelste schiereiland van de Peloponnesos: Mani. De auteur heeft zich laten inspireren door de cultuurhistorische impact die dit schiereiland in de loop van de jaren op hem heeft uitgeoefend. Afgewisseld met door hem zelf gecomponeerde en op de piano uitgevoerde muziek.

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

BIBLIOGRAFIE

Rutger Willem Weemhoff

ROMANS

[De Oerhoer](#) > schelmenroman

De Oerhoer is een schaamteloos obscene en tegelijkertijd hoogst spiritueel boek. Deze schelmenroman over het eigentijdse elitebordeel Paradise Now biedt de lezer een satirische blauwdruk van ons apocalyptische tijdsgewricht. U wordt meegenomen in een woeste literaire achtbaan die uw wereldbeeld voorgoed doet kantelen. Bunga, bunga!

[Dodeman](#) > misdaadroman

Kroniek van een bijna-dood ervaring. De revolutionaire activist Dodeman wordt gezocht door de FBI, de roman verhaalt zijn geschiedenis, zijn avonturen, zijn achtervolging, zijn strijd op leven en dood. Een eigentijdse roman over een gewelddadige en uiterst controversiële figuur, die toch de harten van de lezer weet te stelen. Sensationeel, bloedstollend en spannend. Met wiskundige precisie vallen alle legstukjes van de puzzel uiteindelijk in elkaar.

Persona non grata > avonturenroman

Deze op ware gebeurtenissen gebaseerde roman beschrijft het levensverhaal van de frivole dr. Eduard Kommer. Zijn montere levensmotto was: vrij mijn koers. Met zijn vrijgevochten levenswijze was hij zijn tijd ver vooruit. Enerverende issues in dit boek: zijn jeugd in Indië, zijn studie medicijnen in Utrecht, roeien, huwelijk, tweede wereldoorlog, actief in het artsenverzet, zijn verre reizen als scheepsarts, de diepe hartstocht voor zijn concubine, zijn scheiding, nogmaals Indië, familieperikelen, wanhoop en dood.

Aan gene zijde > toneelroman

De hoofdpersoon van deze toneelroman lijdt aan een multiple personality syndroom en bestaat uit maar liefst 25 personificaties. Stuk voor stuk passeren deze de revue in deze tragikomische vertelling, die zich afspeelt in het hiernamaals, aan gene zijde. Al met al is het een rocky horror show, met veel satirische, soms zelfs satanische issues. Deze grimmige toneelroman zit vol verwijzingen naar de actualiteit, zoals de totalitaire financialisering van de samenleving, opkomend fascisme, worldwide, maar ook naar verborgen geschiedenis en mystiek. Er worden tal van filosofische uitstapjes gemaakt over bewustzijn en moraal. Tenslotte gaat het ook over gemankeerde liefde en de stille dood.

KORTE VERHALEN

Appetijt

In een keur van korte en langere verhalen beproeft de schrijver talloze recepten: thriller, filosofisch discours, reisverhalen, beschrijvingen van magisch-realistische gebeurtenissen, u wordt als lezer steeds verrast door weer een geheel nieuw genre. De auteur heeft dit boek aan zijn eigen vier zoons opgedragen.

NOVELLES

Adam en Heva

> novelle

De auteur neemt u mee in een eigentijdse, mythologische novelle. Kroniek van een Verbond. Een oud religieus verhaal, opnieuw verteld: de mens in wording, verscheurd door goed en kwaad..

De Bus van heden naar verleden

> novelle

Deze novelle ontmythologiseert de Bevrijding. In het heden rijdt een touringcar naar het voormalige Kamp Dachau met een groepje voormalige NL-verzetsstrijders op hoge leeftijd, politieke gevangenen van de Gestapo destijds. Deze reis maakt herinneringen los aan de tocht die zij in '45 na de bevrijding van het kamp als overlevenden ondernamen vanuit Dachau met een gammele Amerikaanse legerbus, retour naar het

recentelijk bevrijde Holland. Een reis die bepaald niet vlekkeloos verliep. Dat laatste geldt trouwens ook voor de busreis die in het heden gemaakt wordt. De beide busreizen vormen zo een spannende mix van vergankelijkheid en actualiteit.

De Mensen van de Buitenwereld

> novelle

Kroniek van een kinderleven.

In een huisgezin van louter exact geschoolde, doch gevoelsarme ouders doen zich problemen voor. De oudste zoon des huizes blijkt het kind van de huisvriend te zijn. Deze is ontwerper van attracties van De Efteling. Het sprookjespark speelt een belangrijke rol in dit verhaal, dat verteld wordt vanuit het perspectief van het jongste kind in het gezin. Deze gevoelige jongen speelt het spel van de volwassenen niet mee. Hij weigert de stap naar de wereld van de Grote Mensen te maken. Hij speelt zijn eigen spel, in de Efteling of..

KINDERBOEK

[Koetjes en Kalfjes](#) > kinderboek

Deze bundel met dierenverhalen voor vaders en hun zonen (vanaf tien jaar) bevat een reeks spannende vertellingen. Deze spelen zich af in verschillende landen, met telkens een ander dier in de hoofdrol. Thematisch sluit dit boek naadloos

aan op de leefwereld van jongens vanwege zijn eerlijke en soms harde inhoud. Daarom is het boek ook zeker voor hun vaders interessant.

GEDACHTEGOED

www.FilosofievandeDood.nl

> populair-wetenschappelijk werk

Het allereerste boek van Rutger Weemhoff is een werk met tal van lichtzinnige filosofische analyses omtrent alles wat met de dood te maken heeft. Dit zeer persoonlijke boekwerk heeft niets academisch: het is als een rijke rivier van filosofische ideeën, nieuwste ontwikkelingen op het gebied van de neurologie, diepzinnige inzichten in een mogelijk kwantum fysisch te bewijzen hiernamaals. Het legt bovendien talloze dwarsverbanden tussen wetenschap en kunst. Een must voor iedere zoeker naar waarheid. Deel I
Engelse vertaling: binnenkort op verzoek verkrijgbaar.

De Vrije Wil en de Hongerstaker

>Wetenschappelijk discours, wij zijn meer dan onze hersens.

Gedachten

> essays

Aforismen, redematies, boude beweringen, essays. Met onder meer: inleidingen op de filosofie van de dood, modern fascisme, de vrije wil en het toeval, kunst, integratie, en diepte-analyses m.b.t. de internationale politiek.

ESSAYS, BRIEVEN en BLOG

[Hilarische Historie van een Herrenhaus](#) > verzamelbundel met literaire allerhande. Korte verhalen, essays, artikelen, gedichten, polemieken.

[Mijn Brieven 1, 2, 3](#)

> trilogie in briefvorm

Trilogie over ons apocalyptisch tijdsgewricht. Dagelijks schreef de auteur talloze brieven en ging in dialoog met o.a. BN-ers, columnisten, hoofdredacteurs, schrijvers, wetenschappers.

[Het Blogboek van Partout](#)

> columns

Jarenlang heeft het scherpe pennetje van Rutger Willem Weemhoff onder het pseudoniem Partout de actualiteit op de korrel genomen, onder andere op het Volkskrant blog. Een selectie van deze columnist doet uw bloed weliswaar soms koken, daar staat tegenover dat u vaak over de grond kronkelt van het lachen. Harde satire!

TONEEL/SCENARIO'S

Toneelstukken

De bundel Toneelstukken bestaat uit Victoria, De Emotionelen en De Zelfmoordenaar

Victoria eenakter

Victoria is geschreven bij wijze van leerstuk voor het vierde jaar van de Toneelschool, over een medeleerling die komt te overlijden. Wat maakt dat los bij haar leeftijdgenoten?

De Emotionelen avondvullend stuk

De Emotionelen is een avondvullend stuk voor twee acteurs, in 30 verschillende rollen. Tal van emoties worden nu eens teder, dan weer fel getekend. Oude mensen, een stel pubers, God en de Duivel, een clownsvader en zijn zoon, een rechercheur en een terrorist, - een reeks van de meest uiteenlopende duo's passeert de revue.

De Zelfmoordenaar avondvullend toneelstuk.

Op het moment dat hoofdpersoon Isak na jaren zover is dat hij de daad bij het woord wil voegen en iedereen van zijn geliefden heeft uitgenodigd om voorgoed afscheid van hem te nemen, gaat de loop der gebeurtenissen met hem aan de haal..

Scenario's

De bundel scenario's bestaat uit De Spermadonor en Dood doet leven

De Spermadonor > korte telefilm

Het is een tragikomisch scenario voor een telefilm, het onderwerp spreekt voor zich. Een man vindt na tientallen anonieme bevruchtingen zijn echte liefde.

Dood doet leven > filmscenario

Het is een scenario voor een speelfilm, geschreven i.o.v. van het Filmfonds. Een touringcar reist naar het voormalige kamp Dachau, met daarin een groepje verzetsmensen van allerlei pluimage. Deze reis maakt herinneringen los aan de tocht die zij destijds ondernamen met een gammele Amerikaanse legerbus vanuit Dachau naar Holland, na de bevrijding. Een reis die destijds bepaald niet vlekkeloos verliep. Evenals de bustocht in het heden trouwens. Dit verhaal ontmythologiseert de Bevrijding.

POEZIE

Emoties

> dichtbundel

De bundel Emoties bestaat uit 3 delen Emoties, Waterlandcyclus, Manicyclus.

Emoties

In Emoties wordt u via 15 meeslepende, emotionele sonnetten door de dichter meegevoerd in een reeks passionele gebeurtenissen, die alles te maken hebben met een grote, helaas mislukte liefde.

Waterlandcyclus

Verder bevat deze bundel de Waterlandcyclus: jarenlang woonde en werkte de dichter in het prachtige Waterland, het merengebied boven Amsterdam. Woerden en moddergaten, maar ook bloemenveldjes en ijsvisioenen.

Manicyclus: tenslotte bevat deze bundel ook nog de Manicyclus. Een deel van het jaar woont en werkt de dichter op het prachtige schiereiland Mani, de middelste vinger van de Peloponnesos. Torenhuizen en vijgenbomen, herders met geiten en goddelijke vergezichten. Het is alsof u droomt, zo mooi is Mani.

Daar komt de bruid

> gedichtencyclus

In een vrije reeks gedichten gaat de dichter in deze bundel eerst terug naar zijn jeugd, proeft opnieuw van de vrijheid als jonge man, maar stuitert uiteindelijk via hartstochtelijke liefdes op de harde rotsen van ouderdom en dood.

Gedichten voor de slapelozen

> dichtbundel

In deze bundel doet Rutger Weemhoff als dichter op heel uiteenlopende wijze poëtisch verslag van zijn binnen- en buitenwereld.

De Drenkeling

> experimentele tekst

De Drenkeling omvat in 15 fragmenten een 4 uur durende monoloog. Telkens voorafgegaan door 15 sonnetten, wordt u meegenomen In een meditatieve stroom van teksten: de als een muziekstuk klinkende gedachtestroom van De Drenkeling. De zee van het onderbewuste van deze drenkeling doet in al zijn gelaagdheid ook uw gedachten kolkend stromen. U betreedt een geheel eigen wereld, het universum van een kunstenaar. Voor de geluidscollage tekende de Deen Frank Gustafson. Attentie: ook op verzoek bij Uitg. Partout verkrijgbaar als audiotour.

LEREN ACTEREN

> 3 methodische handboeken

Leren Acteren (ringband) > handboek

Rutger W. Weemhoff was jarenlang zelf actief als acteur in het theater en op televisie. Leren Acteren is een studieboek voor allen die zich professioneel met theater bezighouden. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. De eerste helft van het boek bevat een beknopte theoretische onderbouwing over het acteren. Maar juist door de

170 oefeningen is het vooral ook een heel bruikbaar handboek voor de praktijk. Methodisch en stap voor stap: een must voor elke acteur! Zie ook: Leren Acteren voor de camera en Docent Drama met camera van dezelfde auteur.

Leren Acteren voor de camera

> handboek (ringband)

Over alle aspecten van het leren acteren voor de camera, ten behoeve van professionele acteurs. De eerste helft van het boek bevat een beknopte theoretische onderbouwing over het acteren voor de camera. Juist door de 175 oefeningen is het ook een heel bruikbaar handboek voor de praktijk. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. Methodisch en stap voor stap, in handige ringband. Een must voor elke acteur voor de camera. Weemhoff schreef ook de handboeken: Leren Acteren; Docent Drama met camera.

Docent Drama met camera

> handboek (ringband)

Over alle aspecten van het lesgeven met behulp van de camera, ten behoeve van professionele docenten drama, inclusief oefeningen. Methodisch en stap voor stap, in handige ringband. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. Een must voor elke docent drama met een 'beeldende' visie! Dit boek stelt zich ten doel de docent die met

camera wil werken te professionaliseren. Allereerst zijn in dit boek een aantal hoofdstukken gewijd aan filmtechniek. Dan volgen tal van hoofdstukken uit de praktijk. Denk hierbij aan inzet van de camera als een didactisch hulpmiddel bij spellessen en projecten in het onderwijs, in dit boek toegespitst op verschillende leeftijdscategorieën. Of aan de inzet van de camera bij een spelproductie met beginnende of gevorderde amateurs. Denk ook aan de ondersteunende inzet van de camera bij een specifieke doelgroep, bijvoorbeeld gevangenen. Je kunt ook de camera gebruiken voor het realiseren van een professionele dramaproductie, uit te zenden door de (lokale) televisie. Zie ook de handboeken: Leren acteren, Leren acteren voor de camera van dezelfde auteur.

Alle verdere info treft u op:

www.uitgeverijpartout.nl

BOEK EEN BOEK
BIJ PARTOUT

© 2026